

4619 ^{20/3} 20: I. Beh. af F. t. midlert. L. om Tidspunktet for Lukning af Butikker og Lagre m. v. 4620

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i midlertidig Lov Nr. 477 af 30. August 1919 om Regulering af Frisen paa Livsforbrødenheder og Varer.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 6083).

Sagen sattes under Forhandling.

Jørgen Jensen: Ved den midlertidige Lov af 7. August 1914 gaves der Indenrigsministeren en ret udstrakt Bemyndigelse til at fastsætte Maksimalpriser og foretage Foranstaltninger til Regulering af Prisen paa Livsforbrødenheder og Varer. Ved Lov af 11. April 1919 skete der bl. a. den Ændring i dette Forhold, at den midlertidige Lovs Ophør fastsattes til 1. September 1919, ligesom det bestemtes, at Bekendtgørelser samtidig med deres Udstedelse skulde forelægges et Rigsdagsudvalg. Ved Lov af 30. August 1919 ændredes dette sidste Forhold saaledes, at de Bekendtgørelser, der *agtedes* udstedt, skulde forelægges Rigsdagsudvalget forinden Udstedelsen; herved gaves der jo Rigsdagen Lejlighed til at foretage Undersøgelser og Overvejelser af, i hvilken Udstrækning de paatænkte Foranstaltninger var nødvendige. Mit Parti erkendte, at dette var en meget væsentlig Ændring af den gældende Tilstand, men man betragtede det som en Overgangsform, og ud fra denne Betragtning var det, at Lovens Gyldighed blev begrænset til 15. April i Aar. Indenrigsministeren foreslaar nu i det foreliggende Lovforslag, at Lovens Gyldighed skal forlænges til 15. April næste Aar, men dette kan mit Parti ikke erkende Nødvendigheden af, ja, det er vor Opfattelse, at det baade er upaakrævet og uheldigt. Det er uheldigt, fordi det bibringer Befolkningen den Forestilling, at den Slags Foranstalt-

ninger betyder noget væsentligt. Jeg tror, det er mere formaalstjenligt at faa Folk bort fra den Illusion. I hvert Fald gaar min Erfaring i Retning af, at det væsentlig kun er Smaating, der kan udrettes noget overfor gennem disse Foranstaltninger; naar det drejer sig om noget større, kommer man sædvanlig bagefter. For øvrigt har man jo, naar det drejer sig om noget mere væsentligt, Lovgivningsmagten at henvende sig til. Jeg synes altsaa, Lovens Fornyelse maa anses for overflødig — for ikke at bruge et værre Udtryk. Det er for Tiden mere paakrævet at søge at fjerne alt, hvad der kan hindre og sinke Produktion og Udførsel — det skulde man i større Udstrækning have sin Opmærksomhed henvendt paa. En overordentlig Mængde Mennesker er jo beskæftiget med Udførelsen af alle disse ekstraordinære Foranstaltninger, og det forekommer mig, at al denne Arbejdstid kunde finde bedre Anvendelse.

At Staten som oftest kommer bagefter, naar det drejer sig om de større Ting, synes jeg, de Udbytter vidner om, som nu gives af en Række Virksomheder, der har været under Statskontrol med Hensyn til deres Prisansættelser — jeg behøver ikke at nævne dem — for ikke at tale om de almindelige prisbestemmende Forordninger, der skulde tjene til at beskytte Publikum. Da Erfaringerne saaledes efter min Mening gaar i Retning af, at man vil komme bagefter, maa man hellere nøjes med den Institution, man har, som har til Opgave at se paa de indvundne Fortjenester. Jeg tænker her paa Landsoverskatteraadet, der med Loven om Bogføringspligt til Hjælp og ved Hjælp af de meget betydelige Formue- og Indkomstskatteprocenter i Skatteloven vil være i Stand til at gøre Indgæng paa de indtjente store Beløb og derigennem skaffe Statskassen, hvad der tilkommer den. Lad mig nævne som et nyt Hjælpemiddel, vi formentlig ogsaa vil faa ved Gennemførelsen af Trustlovsforslaget, den Kommission, som derefter skal nedsættes, og som netop faar til Opgave at have Indseende med, at de Bedrifter, der er særlig prisbestemmende overfor betydelige Dele af det indenlandske Marked, følges med Agtpaagivenhed.

Jeg tror derfor, at mit Partis Betragtning, at der nu skal foregaa en Afvikling,